

ชื่อหนังสือ: เชลยบาป

ผู้แต่ง: โสทธิ พรรณราย

สำนักพิมพ์: รวมสาส์น

ราคา: 380 บาท

พิศาลวัฒนา เป็นครอบครัวของบริษัทรับเหมาก่อสร้างอันดับ 1 ของประเทศไทย โดยมี ทวีเป็นผู้ก่อตั้ง ทวีแต่งงานกับ มารยาท และมีลูกด้วยกัน 3 คนคือ อัศวิน ลูกชายคนโตที่รับช่วงงานในบริษัท จนหลายคนมองว่าเป็นผู้สืบทอดพิศาลวัฒนา อนันต์ ลูกคนกลางที่ไม่ชอบงานบริษัท ถูกมองว่าอ่อนแอ แต่เขาชอบงานอิสระ เป็นช่างภาพอิสระ และ ทศ ลูกคนเล็กที่ฉลาดแต่ชอบเป็นตำรวจ

วันนี้เป็นงานฉลองครบรอบ 40 ปีของบริษัทพิศาลวัฒนา หลังจากที่ทศเพิ่งกลับจากการปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องฝ่าฟันไปร่วมงานเลี้ยง โดยมี ผกา สาวขายประกันที่เป็นแฟนทศออกอ้อนขอตามไปด้วย ทศจึงพาเธอซ้อนมอเตอร์ไซค์คันเก่งของเขามา ผกาคอนเมื่อเห็นงานหรรษาจึงงงว่าทศมางานแบบนี้ได้อย่างไร แต่ก็ตื่นเต้นมากขึ้นเมื่อรู้ว่าทศคือทายาทของพิศาลวัฒนา ผกาคิดจะจับทศไว้ให้แน่น เพราะเริ่มมีความฝันทะเยอทะยานสู่การเป็นสะใภ้ไฮโซๆ ส่วนอัศวินก็ควงคู่มากับ เมทินี สาวไฮโซแสนสวยเช่นกัน ทศมองเห็นเมทินีก็ตะลึงในความสวย แต่ก็เห็นว่าเป็นสาวหัวสูงที่ฟุ้งเฟ้อไร้สาระ ส่วนอนันต์ก็จำต้องเดินทางมางาน เพราะแม่ขอร้องเช่นเดียวกัน ทวีหงุดหงิดมากที่เห็นทศและอนันต์แต่งตัวมางานไม่เหมาะสม ทศแต่งชุดตำรวจนอกเครื่องแบบ ส่วนอนันต์ก็ชุดช่างภาพเก๋ๆ ทำให้ทวีคิดว่าทศและอนันต์ตามเคย จนมารยาทต้องมาไกล่เกลี่ยอยู่เสมอ

พิศาลพัฒนามีคู่แข่งทางธุรกิจคือ **ชัยอมรบุญ** โดยมี **ชัยยศ** เป็นเจ้าของบริษัท ชัยยศมีลูกชาย 2 คนคือ **พนม** ลูกคนโตที่นิสัยดี ซื่อสัตย์แต่ชัยยศไม่ค่อยรักนัก และ **โหมยิต** ลูกคนเล็กที่นิสัยคดโกง ทำตามพ่อสอนทุกอย่าง จนเป็นลูกคนโปรดของพ่อมาก วันนี้เป็นงานเลี้ยงของพิศาลพัฒนา ชัยยศก็ให้บุตรชายทั้งสองคนไปงานด้วยเพื่อแสดงความยินดี แต่จริงๆ แล้วคือให้ไปสืบข้อมูลเพื่อหาทางเอาชนะพิศาลพัฒนาให้ได้ไม่ว่าจะใช้วิธีไหนก็ตาม พนมที่ไม่ค่อยเห็นด้วยกับวิธีของพ่อแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ผิดกับ โหมยิตที่รับปากทันที เพราะว่าไม่ชอบอัครินอยู่แล้วตั้งแต่สมัยเรียน

ผกามีพี่สาว 1 คนคือ **ฝนทิพย์** ที่ตอนนี้คบกับ **มารุต** ที่เป็นคู่แข่งช่อมรดกขึ้นมา ฝนต้องการตอบแทนมารุตที่เคยช่วยจากนักเลงที่จะข่มขืนจึงคบกับมารุต เมื่อผกากลับมาถึงบ้านก็เอาแต่พรวดเพื่อถึงสังคมไฮโซๆ ฝนคอยเตือนแต่ผกาก็ไม่ฟัง แล้วยังเตือนให้เตือนมารุต เพราะตอนนี้ถูกทศจับเพราะทะเลาะวิวาท เมื่อมารุตกลับมาถึงบ้านฝนก็เตือนให้ทำตัวดีๆ จนมารุตโกรธจะปล้ำฝน แต่ทศมาช่วยมารุตจึงดำทศ ฝนโกรธมากจึงเลิกกับมารุต ทำให้มารุตแค้นทศมากขึ้นอีก

อัครินพาเมทินีไปงานเลี้ยงรุ่นอย่างภาคภูมิใจ และโหมยิตก็ตั้งใจว่าจะต้องชิงเมทินีมาเพื่อหยามหน้าอัครินให้ได้ พอเมทินีเห็นผู้ชายพูดจาไม่ดีใส่กันก็พยายามเงียบไว้ ประกอบกับหิวมากก็เลยออกมาจากงานเงียบๆ แต่ก็เจอกับโหมยิตที่กำลังเมาได้ที่มาขวางไว้ก่อน พร้อมบอกว่าหลงรักเธอมานานและเริ่มจับเนื้อต้องตัวเมทินี แต่ทศที่มารักษาความปลอดภัยให้แกระดบวีไอพีอยู่ที่โรงแรมเดียวกันผ่านมาเห็นเข้าจึงช่วยเมทินีไว้ได้ เมทินีขอร้องให้ทศช่วยพาไปส่งที่บ้าน ทศนึกหมั่นไส้อยู่จึงแกล้งพาเมทินีซ้อนมอเตอร์ไซค์และพาไปกินข้าวที่ร้านริมถนน แต่ทศต้องแปลกใจที่เมทินีไม่มีท่าทีเก็งงอนใดๆ ซ้ำยังตื่นตื่นอีกด้วย ทศเล่าเรื่องโครงการจัดกิจกรรมให้เด็กในชุมชนแออัดที่ทศไปทำเมื่อมีเวลาว่างตลอด ซึ่งบังเอิญว่าเมก็ไปช่วยดูแลเด็กๆ ที่นั่นบ่อยๆ ทำให้ทั้งคู่ถูกคอ

หลังจากวันนั้น โหมยิตก็เปิดตัวจีบเมแข่งกับอัครินอย่างจริงจัง โดยเริ่มจากมาขอโทษเมทินีถึงที่บ้านและอุดหนุนผ้าไหมไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งทำให้ **คุณหญิงสุมาลี** ที่เห็นว่าโหมยิตร่ำรวยก็ต้อนรับและให้โอกาสจีบเมได้เต็มที่ ทำให้เมอึดอัดมากที่แม่แสดงออกเช่นนั้น **อัจฉรา** น้องสาวของเมทินีเห็นเข้าก็สงสารพี่สาวมากที่ต้องตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้ โหมยิตจึงกลายเป็นแขกประจำของร้านผ้าไหมเมไปโดยปริยาย จนวันหนึ่งอัครินมาเวลาเดียวกันและเห็นพฤติกรรมของคู่แข่งก็โกรธมาก จึงประกาศสั่งห้ามเมทินีติดต่อกับ โหมยิตอีก เมทินีไม่พอใจมากที่อัครินเริ่มออกคำสั่งกับเธอ

คืนหนึ่ง อัจฉราออกไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อน ทำให้ได้พบกับอนันต์ที่กำลังถ่ายภาพคนเร่ร่อนอยู่ อนันต์จึงพยายามเตือนให้อัจฉราค้นหาคุณค่าของตัวเอง และพาเธอไปดูรูปถ่ายของเขที่ไม่เคยมีใครเห็น คุณค่า แต่เขาก็ยังเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองทำ ทำให้อัจฉรา รู้สึกผิดที่ทำตัวเหลวไหลและคิดกลับมามองตนเอง ใหม... ทางด้านทศที่ต้องไปซื้อผ้าไหมให้ผู้บังคับบัญชา เขาจึงเลือกไปร้านของแม่ เมื่อแม่เห็นเป็นโอกาสก็เลย ขอร้องทศให้ไปเป็นเพื่อนในงานฉลอง 30 ปีบริษัทชัชอมรบุญของโหมยิตที่แม่ต้องไปเพราะการจับคู่และ รับปากของคุณหญิงสุมาลี ทศตกลงไปเพราะคิดว่าไม่น่าจะเป็นอะไร เพราะว่าอศวิณคงไม่ไปงานนี้และ อยากไปคุ้มกันแม่ด้วย

ในงานเลี้ยง อศวิณก็มางานนี้อย่างไม่คาดหมาย เธอจึงชวนทศออกจากงาน แต่ก็ต้องมาเจอกับผกาที่ แอบตามมาเห็นเข้าก็ตรงเข้าตบหน้าเมทินีอย่างไม่ฟังเหตุผล ทศมาเมทินีหนีไป ยิ่งทำให้ผกาปักใจแค้นว่า เมทินีจะมาแย่งทศไปจากเธอ ทำให้ทศไม่เหลือความรู้สึกใดๆ ให้กับผกาอีกต่อไป เขาจึงตัดสินใจขอเลิกกับ ผกา ผกาสาบานว่าจะไม่ยอมเสียทศให้ผู้หญิงคนอื่นเป็นอันขาด โดยการร้องเรียนผู้บังคับบัญชาว่าทศได้เธอ เป็นภรรยาแล้วไม่รับผิดชอบ ด้วยความร่วมมือกับมารุต อศวิณเร่งรัดให้คุณหญิงมรรยาทไปสู้ขอเมทินี คุณหญิงสุมาลีเห็นด้วย บังคับให้เมทินีรับหมั้น โดยไม่ฟังเสียงคัดค้าน ทศรู้ข่าวก็เริ่มซึมเศร้า แต่งานหมั้นก็ ต้องถูกเลื่อนไปเพราะนายทวิบังคับให้อศวิณตามทศมาทำงานให้ได้ หรือจนกว่าจะประมุขงานใหญ่อีกงาน ไปได้ก่อน

อศวิณ ทั้งเครียดและน้อยใจที่พ่อทำกับเขาเช่นนี้ มารุตกินเหล้าหนักจนถูกออกจากการบวกกับปรา จินผู้เป็นพ่อก็ป่วย และไม่มีเงินรักษา มารุตจึงตัดสินใจเป็นสายให้กับพวกค้ายาเสพติดมาทศในฐานะตำรวจ ดงเงิน ทศถูกลอบยิงในวันที่นัดกับเมทินี เพื่อมาสอนเด็กในแหล่งเสื่อมโทรมแต่มีปืนยิงพลาด มารุต หลบหนีไปได้ ทศบาดเจ็บสาหัสและหมดสติในอ้อมกอดของเมทินี นาที่นั่นเองที่ทำให้ทั้งคู่ต่างก็รู้ความใน ใจว่าทั้งคู่รักกัน ทศแปลกใจที่เห็นเมทินีเป็นห่วงเป็นใยเขาถึงขนาดนั้น ทั้งคู่เกือบเผยความรู้สึกที่ซ่อนไว้ เมื่อฟื้นขึ้นมา ก็พบว่าเมทินีมากับอศวิณ ทศล้ากลืนบอกตัวเองว่าเมทินีเป็นคนรักของพี่ชาย ทวิประกาศ กร้าวให้ทศออกจากงาน ช้ายังมีการโต้เถียงจนคุณหญิงมรรยาทเป็นลม

ทศ ทนดูสภาพครอบครัวที่แตกสลายไม่ไหว ทำให้จำใจต้องยอมรับ และเมื่อความจริงถูกเปิดเผย ทวิจึงสั่งให้อศวิณตัดใจเสียสละ อศวิณทนไม่ได้เรียกหาความยุติธรรมจากทวิจนโรคหัวใจกำเริบ แต่ทศก็ ปฏิเสธเพราะเห็นสายเลือดสำคัญกว่าความรัก อศวิณที่บังเอิญมาเจอกับผกาคิมเหล่าเมามายจนผกาอาศัย

ความเมาของอัสวิน ปล่อยตัวให้เขาครอบครอง เพราะคิดว่าไม่มีทางที่เธอกับทศจะกลับมาคืนดีกันได้ อัสวินกลับมาและแอบได้ยินคุณหญิงมรรยาทกับทิวที่กำลังเถียงกัน ทำให้เขารู้ความจริงว่า เหตุผลทั้งหมดที่ทิวทำกับตนนั้นเพราะเขาไม่ใช่สายเลือดที่แท้จริง ชายหนุ่มเจ็บปวดสุดจะทนจึงตัดสินใจคิดทรยศ พิศาจวัฒนาด้วยการขายข้อมูลลับให้กับชัชอมรรณู

โดยมีการนัดหมายกับโหมยิตไว้ที่ คอนโดฯ ของอัสวินในอีก 2 วันข้างหน้า มารุตที่ซ่อนตัวอยู่เริ่มป่วยหนัก จนปราจินตัดสินใจมาหาคุณหญิงมรรยาท อัสวินพบว่าคุณหญิงหวาดผวา และมอบเงินจำนวนหนึ่งให้ปราจิน อัสวินสงสัยจึงเริ่มสะกดรอยตามปราจินไปที่โรงพยาบาล พร้อมเสนอเงินจำนวนหนึ่งให้ปราจิน แต่ก็ไม่มีคำตอบใดออกจากปากปราจิน แล้วเขายังต้องแปลกใจเมื่อพบว่ามารุตที่กำลังผ่าตัดมีเลือดกรุ๊ปที่หายาก ซึ่งเป็นกรุ๊ปเดียวกับอัสวิน ทศกับร้อยตำรวจตรีบรรลือ สืบรู้ว่ามารุตมีส่วนร่วมในการทำร้ายเขา แต่ก็คิดที่จะช่วยมารุตไม่ให้ถูกดำเนินคดี ทำให้มารุตซึ่งใจ อัสวินทำตัวเหลวแหลกมากขึ้นเมื่อรู้ความจริงว่าที่แท้เขาเป็นลูกปราจินนั่นเอง

พินิจคนสนิทของทิวมาแจ้งเรื่องบัญชีที่หายไปหลายสิบล้าน เขาเรียกอัสวินมาสอบแต่กลับได้รับความก้าวร้าวจากปากอัสวินที่กำลังจะไปจาก พิศาจวัฒนา ทิวซึ่งอกหมดสติไป แต่อัสวินก็เดินหนีไปอย่างเลือดเย็น ระหว่างที่อัสวินกำลังจะไปพบโหมยิต ปราจินก็แอบตามไป โหมยิตเห็นว่าความแตกแล้วจึงหลบหนีไปกับลูกน้องที่ซ่อนตัวอยู่ อัสวินจะตามไปเจรจาใหม่ แต่ถูกปราจินเข้าห้ามโดยการขวางรถของอัสวินไว้ อัสวินเหยียบเบรกไม่ทันชนปราจินอย่างแรง ทศกับอนันต์มาช่วยโหมยิตจึงสั่งให้ลูกน้องจัดการอัสวิน อนันต์เห็นเข้าจึงพุ่งเข้ารับกระสุนแทน ร่างของชายหนุ่มทั้งสองล้มกลิ้งไป ทศใช้ความเป็นตำรวจจัดการกับเหตุการณ์นี้ ส่วนโหมยิตที่หนีไปก็เกิดอุบัติเหตุบาดเจ็บสาหัส

อนันต์ สั่งให้ทศนำลิ้นหัวใจของเขาไปเปลี่ยนให้พ่อที่อาการกำลังหนัก แล้วสิ้นลมในอ้อมกอดของทศ อนันต์กลายเป็นคนมีค่าที่มอบชีวิตให้กับผู้เป็นพ่อและช่วยชีวิตอัสวิน ถึงแม้จะรู้ว่าไม่ใช่พี่ชายแท้ๆ ของตนก็ตามที อัสวินกลายเป็นคนพิการ เขาได้บทเรียนที่แลกด้วยชีวิตของน้องชายว่าความเป็นครอบครัวไม่ได้อยู่ที่สายโลหิตแต่เพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่ความรักความผูกพันที่มีให้กัน อุปสรรคต่างๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ความรักที่ต้องกล้ำกลืนฝืนทนระหว่างทศกับเมทินี บัดนี้เหลือเพียงเลือกเดินทางตามหัวใจเท่านั้น

ความจริงบางเรื่องก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ แต่ความจริงบางเรื่องก็ไม่ได้มีความจำเป็นหรือสำคัญไปกว่าความจริงที่เราได้รับรู้โดยตรงหน้า... **อดีตจะสำคัญไปกว่าปัจจุบันได้อย่างไร?**

แต่สำหรับคนบางคนเช่น **ทศ** กลับเลือกยึดอดีตมาเป็นตัวกำหนดชีวิต และเลือกทางเดินชีวิตผิดๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่า เขาไม่ใช่คนในครอบครัวเดียวกันกับคนอื่นๆ เพียงเพราะเขาไม่ได้มีสายเลือดเดียวกับคนอื่นๆ เท่านั้นจนมองข้ามบุญคุณและเจตนาของผู้ที่เลี้ยงดูว่าปิดบังความจริงไว้เพื่ออะไร ทำให้ทศทำผิดทีละเรื่องๆ จนกระทั่ง... **ทำบาปหนักที่สุดคือ ปิตุฆาต** โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าคนที่เขามาคือพ่อบังเกิดเกล้า!

เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นอะไรหลายๆ อย่าง แต่อย่างหนึ่งที่เห็นว่าสำคัญและจำเป็นก็คือ **ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย** หากเอาความจริงมาพูดกัน ดำเนินชีวิตด้วยความจริงกันแล้ว โศกนาฏกรรมหลายๆ อย่างก็คงจะไม่เกิดขึ้น..

อีกเรื่องที่ยากจะฝากไว้ก็คือ **แม้สายเลือดจะสำคัญ หากแต่บุญคุณสำคัญยิ่งกว่า** หากคนที่เลี้ยงดูเรามาหาใช่พ่อแม่ที่แท้จริงไม่ ถูกแล้วหรือที่เราจะมาโวยวาย ฟุ่มฟาย เรียกร้องความรัก ความเท่าเทียม แต่สิ่งที่เราควรทำก็คือ **การสำนึกในบุญคุณ** ที่แม่จะไม่ใช่ผู้ให้กำเนิด แต่กลับเลี้ยงดูจนเราเติบโตเป็นผู้เป็นคนได้อย่างทุกวันนี้ไม่ใช่หรือ?

หากคิดได้ดังนี้แล้ว...เราก็คงไม่ต้องทำผิด ไม่ต้องทำบาป ไม่ต้องตกเป็นเชลยของบาปกรรม เหมือนกับตัวละครในเรื่องนี้.